

Fazekas József

Hová születnél

Hová születnél?
morzsolom veled,
mennyi volt a fény,
mennyi az árnyék
megmérted?
Egyről jutottál-e másra,
hová születnél:
életre is
vagy csak halálra?

A fonalat, amit kaptál
miként fontad össze,
sziklafalon is tartson,
ne hullhass a mélybe.

Tapossanak még
ilyen-olyan évek,
ahová születnél
dobogjon benned:
tart, megtart,
higgyed!

A fönn hív,
a lenn elereszt,
minden percben
újra kezdheted.

S ha lesajnálnak,
számba sem vesznek,
körbe nyaldosnak
arctalan nyelvek,
fölemel a fény,
átölel szíveden,
több, mint erőd,
hited legyen.

Nyafogó kétkedők között
mutatja magát új csapás.

Ölelkező forma (1974, samott)

Az ötvenedik napon

Mindig, ma is,
rohanás egész nap,
jó, ha utolérem
tegnapi magamat.
Késik a kezem, a fejem, a lábam,
hajtom magam lázas vágyban.
Rohanatsz te is, ő is és mindenki,
rohanunk észet veszthe, ez a trendi.
A cél, az ÉN,
fölmutatni a világnak
lényegem mennyit ér.
Te meg csak fuss,
rohanj, remélj!

II.

Átvágtam bűvös köröket,
zárak pattantak föl,
a világ színeivel már
rám is tündökököl.
Lettem valaki.
A „van” súlya
a vantanból emelt ki.
Mégvéd:
tűz, törvény, nem fog rajtam.
Holnaptól helyem lett
a „Van club”-ban.
Futok tovább, nőnek a célok
s én csak futok, futok, futok.

III.

Jutottál valamire?
Boldogabb vagy?
Szóal meg bennem
egy vékonyka hang.
Távolból fölsejlő hírharang,
mint döbbenet súlyosul
agyamra, testemre:
kiért s miért futok
célét tévesztve?

Állj meg! legalább
az ötvenedik napon.
A van-tól is létezik
nagyobb jutalom.
Örökös oltalom.

Viola virága

Viola virága,
jó leány világa,
szívemnek szép, de gyönyörű.

Lelkében derű,
szeme mély fényű,
áthatol bánaton, vigasztaló.

Világom átszövi,
életem röpíti,
lobog bennem lila remény.

Hozd vissza!

Egy mámoros lepke
kereng most föl-le,
november nehezül szárnyaira.

Táncol a fénynek,
maga is fény lett,
míg rázuhant a síró éjszaka.

Jégszurony fűre hullt,
hímpora már a múlt.
Varázsló tavaszom, hozd vissza

röpte reményem.

Este

Elfáradtam,
a füvek hallgatása
tart ébren.
Milyen volt a nap?
A két karomban érzem.
Harmatos fák
fürdetnek tisztára,
ne mocskolhasson be
semmi zaj, se lárma.
Itt a kertben
teszem a dolgom
egész nap:
befogad, fölemel,
mindenem szabad.
Elfáradtam,
a füvek hallgatása
tart ébren,
hogy megbánhassam,
ha mégis vétettem.